

Z ireality do ireality

Daniel Novotný

Předmluva

Jmenuji se Daniel Novotný a povídky píšu od svých třinácti let. První, z roku 1993, se jmenovala „Z ireality do ireality“, proto jsem takto pojmenoval tuto volně šiřitelnou e-knihu. Postupem času jsem se „posunul“ od sci-fi a fantasy spíše k duchovním povídkám. Snad se Vám budou líbit: přeji dobré počtení. Pokud chcete více mé tvorby, můžete koupit buď moje knihy v nakladatelství Sursum nebo zavítat na moji autorskou stránku na LiTěře

Regresní terapie

„Regresní terapie, kurňa! Regresní terapie - já se na to můžu vysrat!“

Seděl jsem v malém baru na předměstí. Chtěl jsem si někam v klidu zajít na jedno pivo a nebyl jsem nějak zvlášť zvědavý na nějaké opilce – bylo teprve půl šesté a ten chlap už toho měl hodně v sobě.

„Nemůžete se uklidnit, pane?“ oslovil jsem ho.

„Uklidnit se? Po tom, co jsem se dneska, sakra, dověděl? Hele, člověče, že život není úplně oukej, že?“

Nebyl jsem zase tak necitelný, abych tomu chlapovi nadával za „rušení klidu“ – třeba se mu opravdu stalo něco, kvůli čemu „stojí za to“ se takhle zřídit. Popovídám si s ním a když bude moc otravný, pošlu ho někam: „Život - oukej. . . no - většinu si děláme sami, ne? každý svého štěstí strůjcem.“

„Blbost, pane. Jste strůjcem toho, jaké bude ráno počasí? Jste strůjcem toho, kdo bude váš šéf v práci a koho budete mít za kolegy? Jste strůjcem vaší DNA a dědičných chorob v ní obsažených? Vlastně je tu jen jediný Strůjce, když se to tak vezme. . . a vyznat se pořádně v tom celým kódu. . . “

„V jakém kódu? Myslíte v DNA?“

„Na počátku bylo Slovo - tento kód myslím. Sám jsem kus psal – tam nahoře. Jsem anděl, víte?“

Takže cvok. Jasňačka. Ale kolikrát máte tu šanci pokecat si s pořádným hardcore, 100% certified cvokem? Pokračoval jsem: „Anděl, říkáte? Křídla, róba, plamenný meč. . . “

„Plamenný meče - to jsou správci. Admini - chápete? Ti jsou tady dole vidět - dohlížíjí , aby se nikdo nelámal do systému a tak. My, andělé-programátoři, vidět nejsme. Potichu, ve skrytu, se pipláme s fyzikálníma zákonama, generátorama pseudo-náhod a tak. . . “

„No jo,“ usmál jsem se, „vám hráblo z informatiky. Taky jsem z oboru, ale takhle jsem to nikdy nebral. . . Tvrdíte, že máte problémy, protože realita je špatně naprogramovaná. . . “

„Ale pane, to jsou tyhle beta-testovací vesmíry všechny. . . tady tohle je experimentální release, chápete? Hledáme nové možnosti designu světů! Každěj, kdo chce vydělat trochu karmy. . . “

„Vydělat trochu karmy?“

„Platidlo tam nahoře, chápete? Nebylo vám divný že každěj, kdo je tady na tyto hrouď má karmický dluhy? Něco jako vězení pro dlužníky: pokud se

někdo příliš zadluží, pošlou ho vtělit se do nějakýho nedodělanýho světa jako beta-testera. Že já sem lezl. . . “

„Proč jste sem tedy lezl?“ začal jsem přistupovat na jeho hru.

„No – byl jsem tak trochu vychcanej, chápete? Řek jsem si že si udělám backdoor - zadní vrátka, víte? - že se jako vtělím, nechám nějaký zákony děravý a budu se tady dole mít jako prase v žitě díky vlastnímu opetčovanému kódu. . . ale šup - narodím se a všechno zapomenu, i když jsem mazání paměti nahore vypnul. . . “

„Hmm,. . . “ přestával jsem se v tom chytat.

„Přišli mi na to, chápete? Odrolovali zpátky všechny moje změny a nechali mě se narodit jen tak, sem, do nehotový beta verze, chápete? A já dneska podstoupil regresí a dozvěděl se to. . . jakej jsem byl malej hajzlík, jak jsem si myslel, že si napíšu vlastní zákony, jiný než pro ostatní. . . “

„Je víc takových, jako vy? Kterí si dělají zadní vrátka v kódu?“

„Aby ne - proto je tady taky takovej bordel. Ach jo, regresní terapie. . . “

Kývnul jsem hlavou a náhle jsem zažil divný pocit - bylo to něco jako deja-vu, ale silnější. Náhle se mi začala situace projasňovat, blokována paměť uvolňovat. . . no jasně! no jasně!

až mi všechno došlo a byl jsem si jistý, usmál jsem se: „Špatně nakódovaný přístupový práva - pamatuješ? V modulu malých zázraků: přehlídl jsem jednu podmínku a tím jsem vám crackerům umožnil chodit sem dolů s neporušenou pamětí a větší dávkou štěstí.“

„Ty seš. . . “ řekl zděšeně.

„Jak se na to přišlo, uzavřel jsem kód a šel sem dolů, abych si to odpracoval,“ vzpomínal jsem si dál, „máme další úkoly: zdola odstraňovat chyby a zadní vrátka - abychom zabránili tobě podobným dělat si z toho kůlničku na dříví. . . “

To, že jsme si oba vzpomněli byl pouze začátek. Zbývá nám ještě hodně práce.

Společný sen

Seděl jsem na lavičce v parku. V ruce jsem držel plastický kelímek s kávou, kterou jsem pomalu dopíjel. Mírně melancholická nálada mě vedla do zádumčivého stavu, prostě jsem zapnul mozek na volnoběh a odpočíval.

Náhle jsem zaslechl ženský hlas: „Je tu volno?“ Otočil jsem se a uviděl slečnu či paní kolem třicítky, celkem pěknou. Měla vlnité dlouhé vlasy a zajímavý, hluboký pohled v očích.

„Ano, klidně se posaďte,“ usmál jsem se.

Sedla si a otevřela noviny. Cítil jsem, že je přístupná konverzaci, jinak by se mě přece neptala jestli si může sednout. Mrknul jsem na stránku, kterou právě četla, abych mohl navázat konverzaci.

„Další teroristický útok - hrůza, co?“

Kývla hlavou a povzdychla si. „Ano. Nemělo by to tak být - tolik násilí. . . Měli bychom žít v lepším světě.“

„Toto je jediný svět který máme,“ usmál jsem se jejímu zvláštnímu nápadu.

„To si nemyslím. Určitě víte, že spousta věcí nefunguje tak, jak by měla. . .“

„Třeba server v práci,“ pokračoval jsem v jejích úvahách. Začalo mě to celkem zajímat i bavit.

„Tím nemyslím jen techniku. Nefungovat mohou i jiné věci. . .“ nadhodila. Cítil jsem, že se mi snaží svým způsobem napovídat, abych na něco přišel.

„Mezilidské vztahy,“ přemýšlel jsem. „Murphyho zákony a podobné schválnosti. . .“

„Děláme si to sami,“ usmála se.

„Co prosím?“ teď se mi zdálo, že skočila od tématu k tématu.

„Idea je prvotní, hmota druhotná - souhlasíte?“

Ano - s tím jsem souhlasil: „Ať kombinujete hmotu jakkoli, nemůžete vytvořit vědomí. Cítím to - vědomí je nad tím.“ Byl jsem zvědavý, co na moji teorii řekne.

„Z toho vyplývá, že vědomí tvoří hmotný svět,“ pokračovala. „Každý z nás sní kousek společného snu, který se potom manifestuje všude okolo.“

„Proč potom všechno nefunguje? Zázraky, blahobyt, krásný svět. . .“

„Myslíte si, že si to nezasloužíte. My lidé jsme tak hluboko přesvědčení, že život je pes, že si to kolem sebe vytváříme. A pokud se mezi nás narodí někdo nový, z jiné roviny, společná realita ho naočkuje stejným názorem. Je to past. Černá díra pro duše, které zabředly do vlastních pocitů viny a méněcennosti. . .“

„To dává smysl!“ zvolal jsem, „když jsem byl malý, byl jsem pln očekávání šťastných věcí, dobrodružství a příjemných zážitků, postupně jsem narážel na

nemilosrdnou realitu druhých. . .“

„Spoustu nás sem přišlo,“ usmála se „zrodili jsme se do této roviny Multiverza, abychom předali svůj sen těm, kteří sní noční můru. Vzpomeňte si na to – já jsem taky taková. Vy jste taky takový.“

Matně jsem si vzpomínal na své plány z dětství a puberty - zlepšit svět.

„Neorganizujeme se. Není to sekta,“ pokračovala, „prostě se snažíme vyzařovat pozitivní energii a navzájem se podporovat v decentralizované síti. Světlo ke světlu, jiskra k jiskře. . .“

Povídali jsme si ještě dlouho do noci. Zůstali jsme přátelé a potkali ještě spoustu dalších podobných lidí. Světla bude čím dál víc a nakonec změníme společný sen.

Mesiáš

Moše šel domů. Slova z dnešní rabínovy promluvy se mu honila hlavou: co bude, až přijde mesiáš. Až se dovrší náprava světa. Přemýšlel o tom, jak to vlastně je. . . a jaká je úloha jeho samého v tomto dění.

Když přišel domů, rozhodl se, že bude studovat: večer měl volný, tak se pokusí přijít radě věcí na kloub. Když si sedal ke studiu tóry, měl pocit, jako by měl najednou více energie, více puzení po smyslu a motivace byla silnější.

Náhle uviděl, jak to zapadá. S každou stránkou se mu obraz doplňoval, rozšiřoval, zpřesňoval. Zkusil otevřít náhodnou pasáž v jiné části: a zrovna mu krásně ilustrovala to, co mu právě před chvílí unikalo. Přešel k modlitbám. Tělem se mu rozlil zvláštní pocit. Propojování pokračovalo. Zdálo se mu, že některé informace směřují přímo na něj. . . a toho se lekl.

Odskočil od textu. To není. . . to nemůže. . . ne! To nemůže být pravda! Lehl si na postel a začal oddychovat. Báł se. Ale na druhou stranu. . . proč to nezkusit? Proč nezkusit jít dál s tímto předpokladem? No? Zatnul zuby a znovu sedl k textu.

Poté, co uběhla další hodina, začal část sebe ztotožňovat s tělesem celého učení. Ta část se rozvíjela, mutovala. Přečetl už všechno co měl přečíst a nyní. . . najednou zjistil, že již nemusí myšlenky nijak usměrňovat, transformace probíhala sama a rozšiřování vědomí pokračovalo. Další rekombinace, další. . . a otevřelo se to.

* * *

Náhle se mu otevřel pohled na sebe: pohled na to, jak se rodil v každé generaci a v každém ze svých životů jednou dospěl k oné fázi hektického studia. A potom. . . co potom? Vždycky narazil na nějaký bod, kdy, . . . Kdy co? Kdy selhal? Nebo neselhal. . . ale v tom případě, proč je svět stále, jaký je?

Nyní pokračoval již sám a brzy svými novými, rozšířenými smysly obsáhl celý vesmír. Nyní by se měl pokusit o. . . měl by se? Viděl spousty lidí. Viděl jednotlivé zákony, dle nichž (a dle své svobodné volby) postupují lidé časem dál a dál. A někdy zdánlivě „zpátky“, i když každá regrese byla pročišťujícím předpokladem pro další vývoj. . .

Vývoj. Smí on vývoj ukončit? Smí on říct „teď je pro všechny konec, vím vše, řeším vše“? Mohl by vůbec těm, kteří postupně rostou a tím vytváří vždy něco neopakovatelně svého, neopakovatelně lidského – všechno náhle zfinišovat?

Pochopili by to, nebo musí dorůst?

Podíval se znovu: je tady vůbec něco, co je třeba opravit? Je tady vůbec co ukončovat, do čeho se vkládat, aniž by byla jeho nová moc kontraproduktivní k tomu, co se tady postupně rodí? Může to nenápadně pozorovat. Vědět o všem a zasáhnout v naléhavém případě, kdy se něco třeba vymkne, ale jinak. . .

To byl ten bod. K tomu došel v každé generaci, ve které se kdy narodil: nespravovat, co není rozbité. Oddychl si.

Tu noc spal Moše klidným a hlubokým spánkem spravedlivých.

Buňka

Právě jsem naslouchal nervovým impulsům. Další vzpoury bakterií v oblasti krku prý zažehnány... ale co mi je do krku, takové cizí kraje, tam se asi nepodívám. Bratr Tax vedle mě vypadal spokojeně, ostatně jako vždy. Z nervových zpráv si vybírá jen ty dobré a zbytek pouští jedním ribosomem tam a druhým ven. Bratra mám rád, vlastně mám rád všechny buňky – což, jak by řekl Reog, je přesně to, co nám odkázal Jeu. Čímž se vracím myšlenkami k víře.

O víře často přemýšlím. Reog žije o tři patra nade mnou směrem ke kůži a kolem něj žijí většinou jeho příznivci. Jakoby mohl slyšet mé myšlenky, ozval se Tax:

„Přemýšlíš někdy o Člověku? Poslední dobou se k Němu často obracím.“

Souhlasně jsem kmitnul brvy na membráně. „Snažím se o nezávislý pohled.“

„Nezávislý pohled? Dej si pozor, brácho! Obviní tě z rakoviny a co já tady sám... Reog je dobrý kněz, občas s ním promluv. Však nyní začíná večerní člověkoslužba a on se jistě bude posléze ptát, jestli někdo nechce něco vědět.“

Při člověkoslužbě jsem se pohroužil do svého nitra. Jen matně jsem vnímal Reoga, jak přijímá kyslík: „Toto je Moje cytoplazma, která...“. A začal povídat o Jeovi: o buňce, která byla zároveň Člověkem. Přišlo mi to jako přílišná konkretizace celého náčlověčenství: Člověk je přece Láska: je Cílem všeho kolem nás, je Vůlí která je za naší vůlí: jak se může vyzdvihnout jedna buňka... .

Ten starý příběh pochází z doby před několika tisíci dny, takže si ho samozřejmě osobně nepamatuje nikdo z nás. Tehdy buňky v této části těla dodržovaly velice přísné rituály a pravidla, jak se zavděčit Člověku. Jakmile se vydělil Jeu (bylo to Neuposkvrněné dělení, kterému nepředchází dělení jádra, jak Reog často zčlověčně opakuje), začal myslet trochu jinak. Pokládal se za Lidského syna: to pobouřilo tehdejší elitu a obvinili ho z rakoviny. Bílé krvinky s ním udělaly krátký proces, ale jeho DNA prý nebyla zničena... .

Stará červená krvinka stála opodál. Již nám odevzdala všechny kyslík, ale stále neodcházela s proudem krve do okolních oblastí. „Člověk je všude kolem nás!“ řekla najednou.

Reogovi se zachvěl cytoskelet: „Neruš člověkoslužbu, červená! Nechceš se vyzpovídat? Určitě myslíš na dělení jádra!“

„Červené krvinky nemají jádro,“ prohlásila červená pohotově, „před hodinou jsem byla v mozku... Já vnímám Člověka jako Vše, Co Je. Musíme Jej hledat ne jako nějakou vyšší, libovolnou sílu různou od nás, ale niterně se spojit...“

„Rakovina!“ zakřičel Reog, „Bílé, kde jste s těmi protilátkami?“

Červená okamžitě odplynula krví dál a já jsem začal přemýšlet. Chce to nějakou syntézu Reogova dogmaticko-moralistického přístupu a volnomyšlenkářství červené krvinky... pohroužil jsem se opět do svého nitra.

„Kyslík! Ty nechceš kyslík?“ Tax mě probral ze zadumání. Lačně jsem polknul několik doušků... Jdu se nemýlil, když říkal, že je vlastně Člověk. Stejně tak červená krvinka obviněná z rakoviny se nemýlila, to také cítím, když řekla, že Člověk je všude kolem nás... i ostatní buňky jsou potom... součástí... začala jsem cítit propojení, sounáležitost. Ten pocit byl hezčí než přijímání kyslíku, dokonce i než dělení jádra... ten pocit byl... byl... jsme Člověk...

Otevírám oči. Právě jsem se probudila z krátkého spánku. Mačkám vypínač u postele. Světlo. Dávám nohy na zem. Jdu se napít...

...tak, a jsem zpátky ve tkáni. Byl to zvláštní sen, plný podivných tvarů, myšlenek a symbolů. Nějak jsem se přiblížil k Člověku, jehož jsme součástí. Byl jsem malým hláskem ze kterého se složil silnější hlas celkové osobnosti. A za touhle záhadou leží další a další a tak pořád, až do nekonečna.

Duchovno

Právě jsem se vracel ze semináře „Jak přimět vaše Nižší Já a Střední Já spolupracovat s vaším Vyšším Já“, který se konal na druhém konci republiky. Když jsem procházel chodbičkou vlaku, který mě měl zavést domů, narazil jsem na kupé, ve kterém byla pouze jediná slečna. Má intuice mi okamžitě sdělila, že právě do tohoto kupé bych se měl posadit.

Posadil jsem se naproti ní. Po nějaké době mlčenlivé jízdy (poslouchal jsem MP3 s nahranými meditacemi Absolutního Relativního Souladu) slečna vytáhla ze své kabelky nějakou knížku. K mému příjemnému překvapení to byla klasika „Kterak optimalizovat počet vláken svojí DNA“ od známé americké autorky (nebo alespoň známé v těch duchovních kruzích, ve kterých se pohybuji). Takže slečna bude patrně spřízněná duše! Vypnul jsem svůj přehrávač hudby a rozhodl se, že ji oslovím.

„Promiňte, ale dobře znám knížku, kterou čtete. Je úžasná, že?“ začal jsem.

„Ano, nádherná,“ usmála se, „právě jedu ze zasvěcení Hyper Reiki a to mi krásně rezonuje s tím, co píšou. . .“

„Hyper Reiki zasvěcení nemám. Ale mám zasvěcení Mega Reiki, které by v sobě mělo Hyper Reiki zahrnovat, alespoň tak mi to řekl. . .“ navázal jsem.

„Mega Reiki?“ zpozorněla „Právě na tom zasvěcení, ze kterého jedu, mi říkali, že na Mega Reiki si mám dát pozor: prý je napojené na nularozměrné mimozemšťany z minus prvního rozměru, kteří to posouvají do negativity.“

„To je dobře, že mi to říkáte,“ roztál jsem, „asi není náhoda, že jsme se potkali.“

„Náhoda to rozhodně není,“ souhlasila, „nic není náhoda. Si pamatuju, že jsem před čtvrt rokem byla na odblokování archetypu Bohatství (seminář stál jenom nějaké dva tisíce korun) a již za měsíc a půl potom mi plynárny vrátily přeplatek ve výši dvě stě korun. Začíná se to rozjíždět.“

„Na tom odblokování jsem byl taky,“ chytnul jsem se tématu, „již za tři týdny potom jsem našel na zemi pětikorunu. Jasně znamení.“

„Povídala Andělská Xena na přednášce minulý měsíc, že se někdy musíme pořádně pročistit, abychom znamení viděli,“ vzpomněla si slečna.

„Andělská Xena?“ oponoval jsem, „nevím, jednou jsem narazil na internetu na blog, ve kterém se tvrdilo, že Andělská Xena byla dva roky ve vězení kvůli podvodům a zpronevěře. A že její knihy jsou. . .“

„Víte, to je v dualitě,“ skočila mi do řeči, „všichni ještě přece jenom stále trochu žijeme v dualitě – zatímco když Andělská Xena přednáší nebo píše svoje

knihy, je napojená na Nejčistší Zdroj ve stavu Bezpodmínečné Jednoty, takže nezáleží na tom, co v té dualitě dělala.“

To dávalo smysl. Musel jsem nějak zamluvit svůj renonc ohledně banálního vězení kvůli podvodům a tak mi intuice napověděla, co říct: „Myslím... že se známe z minulého života, slečno. V Atlantidě.“

Vždycky tu ještě byla Atlantida. Tedy vlastně... teď už není, ale víte, co tím myslím.

„Myslím, že ano. Bylo to v chrámu...“ začala slečna – ale nedokončila, protože náhle vlak zpomalil a ozvalo se kvílení brzd.

„Budu muset vystupovat,“ vyhrkla, „nashledanou - a odčistěte si to Mega Reiki.“

„Nashledanou...“ rozloučil jsem se.

O pět minut později jsem znovu zapnul MP3 přehrávač. Uvědomil jsem si, že jsem se zapomněl zeptat, odkud slečna je, jak se jmenuje a jaký by byl na ní kontakt – ale alespoň jsem byl rád za nádherně podnětný duchovní rozhovor.

Uzavřené oddělení

Martin seděl na židličce v hlavní chodbě a byl už jako na trní. Knížky už měl všechny dočtené, stanice rádia, které se tu daly chytit, opakovaly neustále dokola stejné nebo podobné písničky jako celý poslední měsíc, televize byla puštěná, jen když s tím souhlasily sestry a spolupacienti, se kterými se dalo povídat, byli nyní na pracovní terapii.

Každou chvíli měl přijet táta a vzít ho odtud domů. Sice bylo Martinovi už 23, ale z uzavřeného oddělení nemohl sám vycházet, a to ani v případě, že to bylo propuštění do domácího doléčení.

„Zřejmě si přeruším studium ze zdravotních důvodů,“ blesklo mu hlavou. Před měsícem a půl měl ataku akutní psychózy a tady na uzavřeném oddělení se z toho pomalu dával dohromady.

Zvonek u dveří. Snad to není návštěva pro někoho jiného. . . ale ne, už zdálky Martin poznal tátovu postavu. Usmál se a rozběhl se ke vchodu do kliniky.

Realita domova, ač přátelská, byla pro Martinovy smysly, přivyklé více než měsíc stále stejným chodbám a pokojům. dosti vysilující, takže šel brzo spát. „Prý se mám zapojit více do reálného života, říká doktorka,“ přemýšlel těsně před spaním „ale reálnej život nebo nereálnej život - k čemu to všechno je? Život. . .“

Ve snu se Martinovi zjevil anděl v bílém plášti, jako nosili lékaři a sestry na oddělení. Anděl se krátce usmál a začal mluvit.

„Ptal ses, proč to všechno. Na to ti můžu jednoduše odpovědět: jsi na uzavřeném oddělení.“

„Byl jsem, do dneška,“ odporoval Martin, „dneska mě propustili a jsem konečně po měsíci a půl doma.“

„Ale ty mi nerozumíš,“ opravil ho anděl, „propustili tě z psychiatrické kliniky fakultní nemocnice města, ve kterém žiješ, ale celá fakultní nemocnice, město i tvůj domov jsou součástí uzavřeného psychiatrického oddělení zvaného planeta Země.“

„Uzavřeného. . .“ hloubal Martin, „tak proto, když hledáme ve vesmíru kolem sebe život na jiných planetách, kde nic tu nic, jsme omezeni rychlostí světla. . .“

„Přesně tak,“ usmál se anděl.

„Ale copak jsme nemocní? Psychicky? Všichni?“ zděsil se Martin.

„Normální existence duševně normální bytosti je absolutně svobodná tvorba absolutně čehokoli, ihned, myšlenkou,“ konstatoval anděl, „můžeš si to hrubě představit jako džina plnicího přání, ale bez toho džina.“

„Ale co. . .“ nechápal Martin.

„Protože je tvorba absolutně svobodná, nemůžeme zabránit tomu, že v mi-zivém procentech případů může dojít k negativním anomáliím, takovým zásekům. Třeba přání dvou věcí, které se vzájemně vylučují. Stvoření pasti, ze které nemůže bytost ven. Zasukování se ulpěním a fixací na nějakou představu. . . vyloučením anomálií bychom omezili svobodu a tím bychom vylili vaničku i s dítětem. Takoví lidé potom jdou. . .“

„. . . sem na Zemi.“ doplnil Martin. „Vlastně každý člověk, kterého znám, je nějak šfblej. Někteří to umí lépe skrývat, nebo jejich obsese vypadá jako něco užitečného. Jenže co traumata, která vzniknou zde na Zemi?“

„Některé aspekty choroby bývají potlačené a je třeba nějaké terapie šokem, aby se vyvalily na povrch. Máme na to doslova celou věčnost. Již si určitě zaslechl o reinkarnaci. . .“

„Takže. . . když někdo zemře, neznamená to, že je propuštěnej?“ chtěl vědět Martin.

„Někdy ano, někdy ne. Někdy je smrt řešením toho, že se pacient zacyklil na nějakém nevyhovujícím stavu, drží se ho zuby nehty a nedá se jinak pohnout dál. Nebo začne potřebovat jiný druh terapie, na což je potřeba jiné tělo, například opačného pohlaví, než jeho tělo současné. Zkrátka – někteří, kteří zemřou, jsou propuštěni, jiní ne a vy to z uzavřeného oddělení nejste schopni zjistit. Mimochodem, sebevražda je porušením nemocničního řádu, pacient se snažil uniknout z uzavřeného oddělení a bude mít v příštím životě více dozoru a intenzivnější terapii.“

„A co když zemřu, budu propuštěn a moji blízcí zůstanou ještě tady?“ byl zvědavý Martin.

„Můžeš na návštěvu. Víš, sny plní mnoho funkcí. Některé sny jsou vizita, například tento, jiné jsou návštěva nebo krátká propustka do světa mimo nemocnici.“

„Vizita. . . a chodí sem i velká vizita?“ snažil se zavtipkovat Martin.

„Občas nějaký lékař přijde na velkou vizitu. Doporučí vhodnou terapii dlouhodobého rázu a většinou se o něm dozví celá planeta.“

„A že se já nic nedozvěděl. . .“ odporoval Martin.

„Ale ano, určitě ti něco říkají jména jako Buddha, Ježíš, Mojžíš. . .“

„Takhle jsem o tom nepřemýšlel,“ řekl si pro sebe Martin. Anděl začal pomalu mizet.

„Měj se, Martine. Dnešní vizita končí, zítřejší noc se pravděpodobně budeš procházet po končinách, které jsi měl rád, než jsi onemocněl. A bude tam pár spřízněných duší.“

Martin poděkoval andělovi a zanedlouho se rozplynul celý sen.

Když se Martin posléze probal ve své posteli, rozhodl se, že si sen zapíše. Pokud to nebyl jenom sen, tak ho někdy v daleké budoucnosti snad čeká ještě jedno propuštění.

Konec techniky

„Takže – abychom to shrnuli.“ řekl Generál, „prognózy ukazují, že za pět set let již nebude naše technická civilizace existovat. Dojde k rozpadu všech celosvětových vládnoucích struktur a svět se vrátí k barbarskému životu podobnému pravěké společnosti. Možná tomu napomohou války a epidemie. Ale přijdeme tam my. Se zbraněmi, počítači a jinými technologiemi. Budeme vládnout světu!“

Začali jsme tleskat. Nešlo jinak. Harris vedle mě se usmíval – už se jistě viděl na trůnu moci a slávy budoucího světa. Bylo nás dvacet – dvacet lidí s jasným cílem, vizí, snem.

Raketa byla vyvíjena tajně. Trochu stísněný prostor: museli jsme se tam vejít všichni, plus přístroje, zbraně a vybavení. Mnohokrát jsme trénovali navigaci, samotný let a přistání. Nyní nadešla ta chvíle. Připoutali jsme se a vzlétli do vesmíru.

Podle Einsteinovy teorie relativity se dá jednosměrně „cestovat do budoucnosti“: při velkém zrychlení náš relativní čas ubíhá pomaleji než čas světa. Dostaneme se tak do doby po pěti stoletích za pouhý měsíc našeho času.

* * *

Potom, co jsme zpomalili, jsme se přiblížili zpět k Zemi. Zrovna byla noc a my jsme neviděli žádná světla metropolí ani dálnic. Zřejmě se opravdu naše civilizace zhroutila a my, obdařeni technickými znalostmi a schopnosti, dobydeme celou planetu. Jak jsme přistávali, byla celá posádka rozrušená.

„Harris, Smith a Jones – na průzkum!“ zavelel Generál. Vyšli jsme do ranního lesa v oblasti Evropy.

„Takže to vypadá, že prognózy nelhaly,“ usmál se Harris. Cestou jsme potkali pár rozpadlých zdí, jednu zrezivělou trosku která byla dříve autem a rozpraskaný asfalt bývalé silnice. Nyní jsme se schovávali ve křoví, protože jsme zahlédli v dálce záblesky lidských obydlí.

Se škodolibou radostí jsme prohlíželi primitivní dřevěné chýše. Nějaký zůstalý kmen – zřejmě vrchol současné postapokalyptické civilizace. Hořel tam oheň, lidé v hrubém, prostém oděvu postávali vedle chatrčí. S radostí jsme se vrátili zpět, abychom referovali Generálovi.

* * *

Vyšli jsme s plnou parádou. Kulometry, granáty, lasery. Cestou jsme se opíjeli pocitem budoucí moci. Zanedlouho jsme došli k více.

Lidé nebyli převapení. Usmívali se a kynuli nám na pozdrav. Generál se postavil do čela naší „delegace“ a svým charismatickým hlasem prohlásil: „Jsme bohové. Máme moc zprovodit vás ze světa jediným hromem našich zbraní. Podrobte se nám a budete ušetřeni.“

„Zavolejte Stařešinu!“ zvolal jeden z vesničanů. Dav se rozestoupil a odhalil starého muže oblečeného v něčem na způsob římské tógy. Ten promluvil klidným hlasem: „Nejste bohové. Je jen jediný Bůh. Vaše zbraně nad námi nemají moc. Pokud budete žít v poklidu a podílet se na celkové harmonii, nemusíte usilovat o světovládu.“

„Ten otrok si dovolil mi odporovat!“ zahřměl Generál. „Zabijte ho!“

Vzali jsme kulomet a napálili to do stařka. Stařešina zvedl ruce. Náhle vzduch zhoustl a objevila se polo-viditelná stěna mezi námi a vesnicí. Střely z kulometu se od ní odrážely a jedna se zasekla Harrisovi do nohy. Zkroutil se bolestí.

Stařešina zvedl ruku. Náhle jsem pocítil velikou slabost. Spolu s ostatními vojáky jsem se svezl na zem. Mezi vesničany se objevila žena v pestrém rouchu, usmála se a začala mluvit:

„Věděli jsme, že přijdete. Jste poslední pozůstatky technického věku. Nepotřebujeme vaše dopravní prostředky, vaše zbraně, vaše počítače. Žijeme v souladu s Božským Zdrojem a z něj čerpáme sílu mystiky a vědomí. Přemísťujeme se teleportací, dorozumíváme se telepaticky a tvoříme silou myšlenek. Dovedeme se bránit proti všemu co zkusíte. Nechceme vás trestat. Pokud s pokorou přijmete nový způsob života, přijmeme vás mezi sebe. Pokud ne – žijte si v lesích jak chcete, ale nás nechte na pokoji.“

Série němých pohledů. Viděl jsem, že Generál kapituloval. Nový svět, nová energie, nové možnosti. Když jsem svlékal uniformu, dotkl se mě pocit klidu a míru.

O králi, který chtěl být sám sebou

Byl jednou jeden král. Již dlouho vládl svému království: přijímal audience, aby se dozvěděl, co si lidé o jeho panování myslí, rokoval se svými ministry a dle jejich rad vydával zákony – a když měl chvíli volna, bavil se ve společnosti svých přátel.

Jednoho dne krále napadlo, že chce být co nejvíce sám sebou. Začal posilovat ty vlastnosti, které pokládal za nejvíce svoje a potlačovat ty ostatní.

Po čase ho napadlo, že když přijímá audience, je příliš ovlivněn tím, co si lidé myslí - a tak nemůže být dost dobře sám sebou. Přestal proto audience udílet.

Po nějaké době měl další nápad: když rokuje se svými ministry, příliš věcí od nich přejímá: tím pádem dostatečně není sám sebou. Přestal proto s ministry rokovat a zákony si psal sám.

Již delší dobu se poté začal vyhýbat dalším a dalším lidem, dále třbil vlastnosti, které pokládal za nejvíce svoje. Nakonec došel k tomu, že když se baví se svými přáteli, příliš se jim přizpůsobuje. Přestal je vídat a zamknul se ve svém trůnním sále: všechny dveře zavřel tak, aby se daly odemknout pouze zevnitř. Také zavřel okenice, aby jej příliš neovlivňovalo světlo slunce, měsíce a hvězd a aby tak mohl být co nejvíce sám sebou.

Tak zůstal zavřený ve tmavém trůnním sále a snažil se být co nejvíce sám sebou. Jeho mysl čím dál tím více tvrdla, až začalo tuhnut i tělo. Nakonec se v temném trůnním sále s dveřmi, které se daly odemknout pouze zevnitř, proměnil v sochu.

Dlouhou, dlouhou dobu stál král v trůnním sále proměněný v sochu, když vtom ho napadlo, že takhle to dál nejde: že všechno vzal za špatný, vlastně úplně obrácený, konec.

Jakmile jej toto napadlo, socha se rozpadla na kusy. Zvedl se vítr, který otevřel okenice: trůnní sál zalilo sluneční světlo a bylo vidět, že uprostřed kusů sochy leží malé miminko.

Dítě postupně rostlo, za každou hodinu vyrostlo tolik, kolik normální člověk za rok a po třech dnech král dorostl do svého původního věku, v němž se zrychlený růst zastavil.

Král otevřel dveře, které se daly odemknout pouze zevnitř: pozval dovnitř

zpátky své přátele, omluvil se jim a vystrojil pro ně velkou zábavu. Pozval zpátky svoje ministry, aby s nimi mohl řešit záležitosti státu a vydávat zákony. Znovu začal udílet audience.

Byl sám sebou.

Stejný a jiný

Ležel jsem na posteli a převaloval se. Snažil jsem se brzy usnout, abych mohl dobře vstát ráno do školy: ale přitom jsem stále myšlenkami narážel na jeden balvan: jinakost.

„Arne, ty nezapadáš.“ řekl jsem si. Už to jméno. Máma mi ho dala po nějakém literátovi nebo co: takové jméno skoro nikdo nemá.

Chovám netopyry: baví mě to. Ale nějak se mi nedaří najít nikoho, s kým bych si o tom mohl povídat. Ach jo. Zkusil jsem si upravit polštář, aby se mi leželo lépe.

Chtěl bych hrát curling, ale nepodařilo se mi sestavit tým. Stejná písnička, nikoho to nezajímá.

Co bych nejradši po škole dělal? Kreslil mapy. Nejlépe nějaké, kde jsou fjordy, jako v severní Evropě. Ve třídě chtějí všichni být programátoři nebo ekonomové. Zívnuj jsem. Konečně snad přichází spánek.

* * *

Probudil jsem se nečekaně v nemocniční posteli: ale takové nějaké divné. Vzduch tu měl zvláštní příchuť a skláněl se nade mnou lékař v bílém plášti.

„Ahoj, vítám tě na tvou domovské planetě. Nyní bys měl být už stabilizovaný. Dříve jsme měli instrukce připravovat nově příchozí na situaci postupně, ale ukázalo se, že náhlé uvedení subjektu do celé věci je efektivnější.“

„He?“ náhle jsem netušil, co se děje.

„Kdysi byly ve vesmíru strašlivé války mezi různými civilizacemi: civilizace se vzájemně nechápaly kvůli své jinakosti. Poté se představitelé všech hlavních kultur dohodli, že založí něco jako testovací laboratoř, aby bytosti našly společnou řeč. Tento neúspěšný projekt se nazýval planeta Země: bytosti z různých kultur se na nějakou dobu staly různými národy a odlišnými zájmovými skupinami. V oblasti byla rychlost omezena na rychlost světla, aby bytosti ze Země nekontaminovaly zbytek vesmíru. Bohužel: projekt nebyl úspěšný, války a hádky pokračovaly i na Zemi. Tak se nyní každá duše vrací do svého světa, do světa, kde žijí lidé stejní jako je ona. Už nebudeš limitován svojí jinakostí! Pojd', tady Arne tě uvede do nového světa.“

Hubený kluk (sám jsem také hodně štíhlý) náhle vykoukl zpoza lékařova pláště:

„Ahoj, jak se jmenuješ?“

„Arne.“ hlesl jsem.

„Taky?“ zeptal se, „no jo, nejpoužívanější jméno na planetě, to jsem si mohl myslet. Co bys chtěl dělat?“

„Chtěl jsem být kartografem!“ zvolal jsem nadšeně.

„A kdo ne?“ obrátil můj jmenovec oči v sloup, „to bys musel být opravdu, ale opravdu hódně dobrý! A co teprve kdybys chtěl dělat třeba v oblasti Xomska, kde jsou fjordy: to je, panečku, úzký profil! Jak to tak vidím, tak z tebe nakonec bude nějaký ten programátor nebo ekonom: to nechce skoro nikdo dělat, tak tam není takový nával.“

„Já. . . já chovám netopýry!“ pokusil jsem se ještě o něco.

„A kdo ne?“ povzdechl si druhý (a asi ne poslední) Arne: „asi nejnudnější téma k hovoru které znám, protože to dělá opravdu každý.“

„Mohl. . .“ zkusil jsem ještě štěstí, „mohl bych jít do curlingového týmu?“

„To těžko, kluby praskají ve švech. Musel bys hodně, fakt hodně vyniknout, abys prošel konkursem.“

Tady jsem prostě tuctový. Jeden z mnoha. Myslel jsem, že zapadnu, ale tak nějak mi to stírá identitu. . .

Vtom začal jeden stroj vedle mé postele blikat.

„Pole duše nestabilní!“ vyhrkl doktor. Začal jsem omdlávat a celá místnost se pohroužila do tmy. . .

* * *

Probudil jsem se ráno ve své staré dobré posteli v normální České republice. Země. . . experiment. . . že by sen?

Za chvíli přišla do pokoje máma: „Ahoj Arne! Vylez z pelechu, ať nepřijdeš pozdě do školy! Jo: málem bych zapomněla: moje nová kolegyně z práce má dceru a tu děsně zajímal ten tvůj chov netopýrů: že o tom ještě nikdy neslyšela!“

Jo, jo: ono to má i své výhody, být „jiný“.

Psychicky nemocní

Když pan doktor Procházka vešel do pokoje na vizitu, zaregistroval nového pacienta: včerejší příjem. No nic – bude se muset pacientovi podívat na zoubek: tedy spíše na mozek.

„Co vám schází, pane –“ doktor Procházka si od sestry půjčil kartu pacienta – „pane Spurný?“

„Tato civilizace je psychicky nemocná a já se na ní odmítám podílet,“ konstatoval pacient.

„Mohl byste mi to nějak přiblížit?“ zeptal se lékař.

„No – tak třeba jsem se trochu zasekl v práci: vyvíjíme pořád nové a nové verze a vlastnosti programu, který normálně fungoval – a tím se původní funkcionality rozbíjí. Taková změna jen pro změnu, stále nové a nové verze. V psychicky zdravé společnosti by lidé byli spokojeni s tím, co mají, ve funkčních věcech se nevrtili: a samozřejmě opravovali chyby. Ve všech oblastech by bylo daleko více klidu, kdyby lidé nespravovali, co není rozbité.“

„Ale to by se ekonomika. . .“ pokoušel se namítnout doktor.

„Tak už jsme u dalšího symptomu psychické choroby. Ekonomický růst. Všechno musí pořád 'růst'. Na konečné planetě, s konečným množstvím paliv a zdrojů, má stále, do nekonečna, probíhat nějaké navyšování. Honem, honem, honem: až do slepé uličky.“

Lékař se trochu zamračil. . . ale toto jej zajímalo.

„Vezměte si třeba toto: v září, kdy je tady relativně normální počasí, jezdí lidi na last minute zájezdy někam, kde je vedro: aby tam mohli plavat v moři, které je ochlazuje. Co jiného než psychicky chorý mozek vymyslí něco takového.“

Doktor se nadechl ke slovu, ale pacient pokračoval dál.

„Nebo co děláme dětem: nutíme je odmalička dřít na nějakých úkolech, pamatovat si z paměti spoustu věcí, které pak zahodí, místo aby se naučily samostatně a kreativně řešit životní situace.“

Lékař poslouchal dál.

„Další příklad: módní trendy: oblečení se mění každou sezónu – toto bylo 'in', teď je 'out' – stále se přizpůsobujete, stále kupujete nové a nové věci, když staré ještě nedosloužily. Prostě celkově: tato civilizace si zbytečnostími generuje více problémů, než kolik jich řeší.“

Lékař chvíli přemýšlel, pak odvětil: „A uvažoval jste, pane Spurný, že to, co je třeba pro vás zbytečnost, je pro někoho jiného důležité?“

Pacient zavrtěl hlavou: „Tady se nejedná o někoho jiného, ale o mě. Píky píky na hlavu, já už na to prostě nehraju. Ať si tato kultura do svého soukolí natahá někoho jiného, já končím.“

„A co bude s vámi dál? Jakou teď budete mít náplň a smysl života?“ zeptal se psychiatr: napadlo ho, že než by odporoval, raději naoko přistoupí na pacientovu hru a zkusí z toho vytěžit, co se dá.

Pan Spurný se zarazil: „... a víte že nevím? Kruci, doktore, to mě nenapadlo. Pokud tamto jsou zbytečnosti, asi bych měl vylučovací metodou hledat, co zbytečnosti nejsou. Co je důležité.“

„Tak pojďme hledat,“ usmál se lékař.

Pacient souhlasil: „a kde jinde bych měl začít, než u sebe a tady. U sebe, tady a teď.“

Bez tvaru a omezení

Bůh: Jsem Bůh. Jsem bez tvaru a omezení.

Duše: Jsem duše. Právě jsem vznikla. Jsem také bez tvaru a omezení.

Bůh: Já vím. Jsi moje dítě. Můžeš si přát, co budeš chtít.

Duše: Ale já jsem právě vznikla. Nevím, co je a co není. Nevím, co je dobré a co špatné. Nevím, co si přát a co ne.

Bůh: Podívej: tohle je svět. Stvořil jsem jej.

Duše: Co je to svět?

Bůh: Tvary a omezení.

Duše: K čemu je dobrý?

Bůh: Narodíš se v něm. Vyrosteš, zestárneš, zemřeš.

Duše: Proč?

Bůh: Naučíš se, co je a co není. Naučíš se, co je dobré a co špatné. Obrousíš se. Rozhodneš, co si přát a co ne.

Duše: A potom?

Bůh: Potom se vrátíš sem ke Mně.

Duše: A budu si moct přát, co budu chtít?

Bůh: A budeš si moct přát, co budeš chtít.

Lekce

Když Petr klepal na dveře kabinetu starého profesora Vondráčka, cítil trochu ostych. Ale musel to říct. Musel to říct, jak to cítil.

Hned jak stál před starým mužem tváří v tvář, vypálil to na něho:

„Pane profesore, zrušte prosím moji účast na té soutěži filosofických esejí. Já . . . já nemám inspiraci.“

„Nemáš inspiraci?“ zeptal se učitel, „a co tak najednou? Celý rok na hodině filosofie vskutku perlíš: eseje, alegorie, vzpomínáš si na citáty slavných filosofů. . . nebyla by to škoda?“

„Měl jsem inspiraci,“ vydechl student, „ale . . . už nemám.“

„A co tak najednou?“ zeptal se stařec, „jaká je změna, co se tak honem stalo, že je všechno jinak?“

Petr se odmlčel. Napřed se styděl to profesorovi říct, ale když už se toto téma nakouslo – co může ztratit?

„Ona . . . rozešla se se mnou. Včera.“ hlesl.

„Nějaké děvče?“ usmál se profesor, „tvoje první, že?“

„Ano . . . dělal jsem to všechno pro ni. A z radosti, že ji mám. A.. a.. vůbec. Všechno bylo takové krásné, rozsvícené. . . “ Petra samotného překvapilo, že se vyučujícímu takto otevřel. Ale ze zkušeností z několika let, kdy jej tento učitel vyučoval, věděl, že profesorovi Vondráčkovi může věřit.

„Poslyš, chlapče,“ bručel starý pán, „a ta inspirace, ty nápady, to světlo — to bylo její? Vždyť to bylo přece tvoje.“

„Moje?“ zeptal se mladík.

„Ano, samozřejmě: nemohlo se to nikam vypařit. To ty sis jen dovolil ho používat, po něm sáhnout, otevřít se mu — když tu byla ona. Ona není autorem těch esejí: jsou tvoje. Kam bychom přišli, kdybychom potřebovali svolení někoho druhého k tomu, abychom byli šťastní?“

„Takže . . . ta inspirace tu někde stále je?“ zeptal se Petr.

„Je v tobě, chlapče. Jako byla vždycky. Všechny ty záminky 'někoho mám', 'nikoho nemám' — hoď prosím za hlavu. A podívej se do svého nitra. Stále tam najdeš tu radost, tu inspiraci, to světlo: bez podmínek, bez závislosti na někom: chápeš? Už to chápeš?“

Petr se usmál. Dostal cennou lekci a obrátil se ke vnitřnímu zdroji štěstí. Na tu soutěž filosofických esejí nakonec přece jen půjde. A nejen tam.

Parodie

Nia právě ležela na obláčku, když přiletěl Dev. Vycítila, že je trochu nesvůj.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Ále. . . škola. Přesněji řečeno hodina xonštiny. Brali jsme výjimky v pravopisu,“ odvětil Dev.

„No jo, to si pamatuju z minulého roku: dvacet slov, které z historických důvodů nerespektují fonetickéj prepis.“

„Svět je někdy divnej, no,“ opáčil Dev a vtom ho něco napadlo: „Nio, představ si svět, kterej by byl děsně, děsně divnej – jako parodie, chápeš?“

„Parodie. . .“ zasnila se Nia, „co třeba jazyk, kterej by se skládal jen a jen z výjimek v pravopisu: prostě každý slovo by se psalo jinak. Z historickéjch důvodů.“

„Chichi, to je dobrý,“ zasmál se Dev, „a zrovna tohle by byl jazyk, kterými by se na tom světě domlouvali lidi nejvíc, jakože cizinci a státy mezi sebou a tak.“

„A nejvíc užívanéj operační systém by byl nejnáchylnější k virům a červům,“ fantazíroval dále Dev, o tři hodiny později, kdy se zabývali jednotlivými aspekty daného světa „a proti tomu by bojovali zastánci systému, kterej by byl děsně roztržštěnej na různý distribuce a hodně překotně se vyvíjel bez stabilního API. . . ale tohle je nuda, pojd’me vymyslet nějaká parodická náboženství.“

„Tak třeba jedni by mohli chtít všechny dobýt, aby jejich náboženství převládlo,“ přemýšlela Nia, „mohli by tomu říkat svatá válka.“

„Co je na válce svatýho? Nojo, vlastně, já zapomněl že je to parodie,“ pokračoval Dev, „jiní by zase mohli mít doktrínu, že hřích se dědí. A že tím pádem ti, co se narodí, tak už jsou hnedka vinni.“

„To je šílený,“ vyprskla Nia. „Pojd’ vymyslet ještě něco.“

„Další by mohli mít nauku, že celej ten svět je jenom utrpení a cílem je dostat se ven,“ pokračoval Dev, „chápeš to – stvoření, ale jen k tomu, aby se zase odtvořilo. Ještě mě napadlo: všechny ty náboženství budou hodně omezovat sexualitu.“

„Proč by mělo náboženství omezovat sexualitu?“ divila se Nia, „no jo, já jsem zase zapomněla, že je to parodie. Tu sexualitu by to chtělo ještě nějak zkomplikovat: dáme tam dvě pohlaví, každý s jiným způsobem myšlení. Nebudou si rozumět. A co se týče mezilidskéjch vztahů. . .“

Strávili vymýšlením dlouhé hodiny. Potom i dny a týdny.

* * *

Jsme v prostoru mezi světy, mezi životy. Slyšíme hlas. „Nio a Deve, stvořili jste svět. Zmatený a pokřivený, ale přesto se našly duše, které si chtěly prožít zrovna tuto zkušenost. Máte odpovědnost: měli byste se tam alespoň jednou vtělit, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. A vězte: není to poprvé, co jste něco takového udělali.“

* * *

Nela právě ležela na posteli, když přišel David. Vycítila, že je trochu nesvůj. „Co se děje?“ zeptala se.
„Ále... škola. Slovíčka z angličtiny. Ten pravopis... svět je někdy divnej, víš.“ povzdechl si.
„Divnej?... Poslyš, co kdybysme vymysleli parodii?...“

